

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 8 oktober 2008 in zaak nr. 08/34122 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 september 2008 is (hierna: de vreemdeling) in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 oktober 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 oktober 2008, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

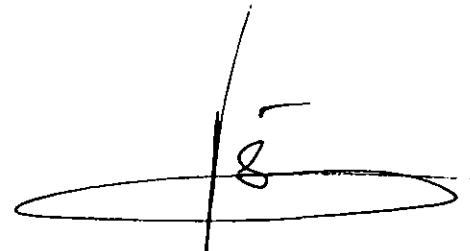
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 november 2008

347-495.

Verzonden: 20 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

101

8

Postadres Postbus 2287
1000CG AMSTERDAM

Amsterdam-Amstelland

Regio Amsterdam-Amstelland
Korpsonderdeel 13 Vreemdelingenpolitie
Behandeld door H. Ockhuijsen
Telefoon 0900-8844
Fax 020-5596270
V-nummer / Zaak / Zaak - 19/09/2008
Datum 20/09/2008
Onderwerp M110-A Maatregel van Bewaring

0017-15-0322
22 SEP 2008

Maatregel van Bewaring

Ik, ondergetakende,

Helmoed Ockhuijsen, brigadier van het regionaal politiekorps Amsterdam-Amstelland, belast met het toezicht op vreemdelingen, tevens hulpofficier van justitie, leg met het oog op de uitzetting aan

de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam
Voorna(a)m(en)
Geboortedatum
Geboorteplaats
Geboorteland : Suriname
Nationaliteit(en) : Surinaamse, Surinaamse
Geslacht : mannelijk

de maatregel van bewaring op, zoals bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (geen rechtmatig verblijf).

Deze maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat betrokkene zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat betrokkene

- Niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het vreemdelingenbesluit 2000
- Geen vaste woon- /verblijfplaats heeft
- Veroordeeld is terzake een misdrijf
- Eerder niet rechtmatig in Nederland verbleven heeft
- Geen middelen van bestaan heeft. Deze maatregel van bewaring gaat in op zondag 21 september 2008, te 08:00 uur, terstond na en in aansluiting op het einde van zijn detentie.

De maatregel is opgelegd:

Plaats : Amsterdam
Datum : 21/09/2008

Vinc

Pagina 1 van 2

Tijd

: 08:00 uur.

De Staatssecretaris van Justitie,
namens de Staatssecretaris,
de hulpofficier van justitie,
de brigadier,
H. Ockhuijsen

Handtekening

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 512 6736. Hierbij dient gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie 'www.rechtspraak.nl'.

V.nr.

Pagina 2 van 2

ONTVANGST TIJD 25. SEP. 14:55

Uitspraak

op grond van artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 94 en artikel 106 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 08/34122

V-nr.:

inzake: geboren op van (gestelde)
Surinaamse nationaliteit, verblijvende in het Detentiecentrum te Zaandam, eiser,
gemachtigde: mr. E.C. Gelok, advocaat te Amsterdam,

tegen: de staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. G.M.F. Mensink, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Op 21 september 2008 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepsschrift van 20 september 2008 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 1 oktober 2008. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

Eiser heeft het volgende - zakelijk weergegeven - aangevoerd.

Eiser heeft op 20 maart 2005 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier op grond van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) ingediend. Bij besluit van 23 september 2008 is deze aanvraag afgewezen. Op 25 september 2008 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt.

De ophouding op grond van artikel 50, derde lid, van de Vw 2000 is onrechtmatig geweest, nu eiser ten onrechte op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring is gesteld. Dit maakt de op de ophouding volgende inbewaringstelling onrechtmatig.

Nu eiser op het moment van de oplegging van de maatregel rechtmatig in Nederland verbleef, berust de maatregel op een verkeerde grondslag.

Voorts betwist eiser de gronden voor de inbewaringstelling. Eiser beschikt feitelijk wel over een vaste woon- en verblijfplaats, nu hij al jarenlang bij zijn moeder verblijft.

De strafrechtelijke veroordeling in 1995 vanwege het plegen van diefstal met geweld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden onvoorwaardelijk was allang bij verweerder bekend. Bij brief van 8 februari 2002 heeft verweerder medegedeeld af te zullen zien van ongewenstverklaring in verband met het verstrijken van de tijd. Het is volstrekt onduidelijk waarom deze veroordeling nu nog aan de maatregel ten grondslag is gelegd, temeer nu de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM niet om redenen van openbare orde is afgewezen.

Tevens heeft verweerder ten onrechte aan de maatregel ten grondslag gelegd dat hij eerder niet rechtmatig in Nederland heeft verbleven. Daarnaast beschikte eiser wel degelijk over (voldoende) middelen van bestaan. Eiser woont bij zijn moeder en wordt door haar en andere familieleden onderhouden. Bovendien heeft eiser recht op verstrekkingen ingevolge de Regeling verstrekkingen bepaalde categorieën vreemdelingen (Rvb), die in maart 2008 ten onrechte is stopgezet. Hangende het bezwaar gericht tegen het besluit van 23 september 2008 heeft eiser rechtmatig verblijf en voldoet hij aan de voorwaarden voor verstrekkingen ingevolge de Rvb.

Het klopt dat eiser niet over een identiteitspapier beschikt. Dit was al lange tijd bij verweerder bekend en over eisers identiteit bestaat geen twijfel. Dat eiser niet eerder een paspoort heeft aangevraagd is te wijten aan persoonlijke omstandigheden in het verleden. Eiser heeft zeer veel belang bij opheffing van de maatregel, nu hij een paspoort in persoon moet aanvragen. Verweerder kan volstaan met een meldplicht.

Verweerder had eerder onderzoek moeten doen naar de verblijfsstatus van eiser, nu de einddatum van de strafrechtelijke detentie, die op 3 september 2008 is aangevangen, al direct vaststond.

Alle presentaties in persoon bij de Surinaamse autoriteiten zijn opgeschort tot ná 1 januari 2009. Eiser zal waarschijnlijk pas in juni of juli 2009 aan de beurt zijn. Er is derhalve geen zicht op uitzetting. Gelet op het voorgaande is de maatregel onrechtmatig.

Verweerder heeft het volgende - zakelijk weergegeven - aangevoerd.

Eiser heeft van 3 september 2008 tot 21 september 2008 in strafrechtelijke detentie gezeten en aansluitend is hij in vreemdelingenbewaring gesteld. Er is geen sprake van een ophouding op grond van artikel 50, derde lid, van de Vw 2000.

Gelet op de lopende reguliere procedure had eiser op de b-grond van artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring moeten worden gesteld. Nu er op 23 september 2008 is beslist op de reguliere aanvraag van eiser heeft hij drie dagen op de verkeerde grondslag in bewaring gezeten. Niet heeft eiser aangetoond dat hij hierdoor in zijn belangen is geschaad.

Artikel 73, vierde lid, van de Vw 2000 is van toepassing, zodat de werking van het besluit van 23 september 2008 niet is opgeschort door het ingediende bezwaarschrift.

Verweerder laat de grond voor inbewaringstelling dat eiser eerder niet rechtmatig in Nederland heeft verbleven vallen. De overige gronden kunnen aan de maatregel ten grondslag worden gelegd.

De enkele stelling dat eiser bij zijn moeder woont is onvoldoende. Hoewel het misdrijf waarvoor eiser in 1995 is veroordeeld enige tijd geleden heeft plaatsgevonden, kan dit misdrijf toch aan de maatregel ten grondslag worden gelegd, temeer nu eiser ook na dit strafbaar feit nog andere strafbare feiten heeft gepleegd. De enkele stelling dat eiser nadien niet ongewenst is verklaard, maakt dit niet anders.

Wat er ook zij van eisers stelling dat hij financieel wordt ondersteund door zijn moeder en dat hij recht zou hebben op verstrekkingen ingevolge Rvb, niet is aangetoond dat eiser zelfstandig over middelen van bestaan beschikt. Door eiser is niet aangegeven op welke wijze hij in zijn belangen is geschaad, nu er eerst op 19 september 2008 onderzoek naar zijn identiteit en nationaliteit heeft plaatsgevonden.

Momenteel is er nog geen presentatiedatum bekend. Niet kan op voorhand worden gezegd dat er geen zicht op uitzetting is. Het kan lang duren, maar door er nu al vanuit te gaan dat er geen zicht op uitzetting is, wordt op de zaken vooruit gelopen. Over een opschorting van de presentaties is niets bekend. Tweewekelijks worden er vier personen gepresenteerd. De inschrijving in het bevolkingsregister van Suriname is van belang voor de afgifte van een laissez passer. Gelet op het voorgaande is de maatregel rechtmatig.

De rechtbank overweegt het volgende.

Ingevolge artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan, indien het belang van de openbare orde of nationale veiligheid dat vordert, met het oog op de uitzetting, in bewaring worden gesteld de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft.

Ingevolge artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan, indien het belang van de openbare orde of nationale veiligheid dat vordert, met het oog op de uitzetting, in bewaring worden gesteld de vreemdeling die rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder f, g, en h.

De rechtbank stelt vast dat eiser in strafrechtelijke detentie heeft gezeten van 3 tot 21 september 2008 en dat hij aansluitend in vreemdelingenbewaring is gesteld.

Eisers stelling dat er sprake is van een onrechtmatige ophouding is onjuist, nu er geen sprake is van een ophouding in de zin van artikel 50, derde lid, van de Vw 2000.

Voorts stelt de rechtbank vast dat eiser op 30 maart 2005 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning heeft ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 23 september 2008 afgewezen. Verweerder heeft ter zitting erkend dat eiser ten onrechte op 21 september 2008 niet op de b-grond van artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring was gesteld. Nu de aanvraag op 23 september 2008 is afgewezen en eiser op dat moment in bewaring zat, had eiser ingevolge artikel 73, vierde lid van de Vw 2000 vanaf die datum niet langer rechtmatig verblijf. Vanaf die datum zat hij dan ook weer terecht op de a-grond van artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000. De omstandigheid dat eiser gedurende drie dagen op de verkeerde grondslag in bewaring is gesteld, leidt in het onderhavige geval niet tot de conclusie dat de maatregel onrechtmatig is en dat de bewaring moet worden opgeheven. Hierbij is van belang dat eiser niet heeft aangetoond dat hij door deze gang van zaken in zijn belangen is geschaad ondanks dat de termijn, bedoeld in het vierde lid van artikel 59 van de Vw 2000, niet is overschreden.

De rechtbank volgt eisers standpunt evenmin dat verweerder gedurende eisers strafrechtelijke detentie al eerder de verblijfsrechtelijke status van eiser had moeten verifiëren. Uit het proces-verbaal van overname (gedingstuk 5) blijkt dat uit strafrechtelijk onderzoek op 20 september 2008 is gebleken dat eiser wel voorkomt in het systeem PSH-V, maar dat hij geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft. Eiser is direct na zijn strafrechtelijke detentie zonder ophouding in vreemdelingenbewaring gesteld. Niet is aannemelijk gemaakt op welke wijze eiser door deze handelswijze van verweerder in zijn belangen zou zijn geschaad.

Met betrekking tot de gronden voor de inbewaringstelling stelt de rechtbank vast dat verweerder zijn standpunt dat aan de bewaring ten grondslag kon worden gelegd dat eiser eerder niet rechtmatig in Nederland heeft verbleven, niet langer heeft gehandhaafd.

Met betrekking tot eisers stelling dat hem vanwege zijn persoonlijke problemen niet kan worden verweten dat hij geen paspoort heeft aangevraagd, overweegt de rechtbank dat uit hetgeen eiser in dit verband naar voren heeft gebracht niet volgt dat eiser gedurende deze lange periode niet in staat is geweest een paspoort aan te vragen. Evenmin kan de omstandigheid dat verweerder eiser kent, en dat zijn identiteit dus bekend was, leiden tot de conclusie dat aan de maatregel niet ten grondslag kon worden gelegd dat eiser geen document als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 heeft overgelegd.

De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder aan de maatregel ten grondslag heeft kunnen leggen dat eiser niet beschikt over voldoende middelen van bestaan. Terecht heeft verweerder overwogen dat het hier gaat om zelfstandige middelen van bestaan. Bovendien is het moment van het opleggen van de maatregel van bewaring bepalend en niet een onzekere toekomstige omstandigheid.

Ook de grond voor inbewaringstelling dat eiser niet over een vaste woon- en verblijfplaats beschikt, kan de maatregel dragen. Uitgangspunt dient hierbij te zijn de vraag of een persoon te traceren is op het moment dat de uitzetting kan worden gerealiseerd.

Eiser heeft niet aangetoond dat hij in de Gemeentelijke Basisadministratie op een vast adres - naar gesteld het adres van zijn moeder - staat ingeschreven. Ook overigens heeft eiser niet aangetoond dat hij bij zijn moeder woont.

Niet valt in te zien waarom het strafbaar feit, waarvoor eiser in 1995 is veroordeeld, niet meer kan worden tegengeworpen. De vraag of een strafrechtelijke veroordeling in beginsel kan worden

tegengeworpen in het kader van een inbewaringstelling is een andere dan in het kader van een ongewenstverklaring of een beoordeling van een reguliere aanvraag op basis van artikel 8 van het EVRM. Wel is de rechtbank met eiser van oordeel dat het gewicht dat aan dit strafbaar feit kan worden toegekend, sterk dient te worden gerelativeerd gezien het tijdsverloop, het feit dat eiser nadien niet ongewenst is verklaard, en gezien het feit dat deze veroordeling geen rol heeft gespeeld bij de afwijzing van de aanvraag om verlening van de verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot eisers stelling dat zicht op uitzetting ontbreekt, overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft ter zitting betwist dat er sprake zou zijn van een opschorting in de presentaties bij de Surinaamse autoriteiten, zoals door eiser is gesteld. Verweerder heeft ter zitting medegedeeld dat het nog onduidelijk is wanneer eiser zal worden gepresenteerd. De rechtbank ziet geen aanleiding om niet uit te gaan van verweerders informatie ter zitting, nu eiser zijn stelling niet nader heeft onderbouwd. Niet kan op voorhand worden gezegd dat er geen zicht op uitzetting is.

De rechtbank acht het voorbarig om er op dit moment al vanuit te gaan dat de presentatie in persoon eerst na een periode van zes maanden zal plaatsvinden en dat om die reden thans een belangenafweging in het kader van overschrijding van de zes maanden-termijn dient te worden gemaakt. De rechtbank merkt hierbij wel op dat bij die nog te maken belangenafweging weinig gewicht dient te worden toegekend aan eisers strafrechtelijke veroordeling in 1995 en verwijst naar hetgeen hiervoor reeds op dit punt is overwogen.

Gelet op de gronden voor de inbewaringstelling kan niet worden geconcludeerd dat de onderhavige maatregel disproportioneel is.

Na beoordeling van de door of namens eiser naar voren gebrachte beroepsgronden, concludeert de rechtbank dat de toepassing noch de tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de wet en dat deze bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten. Derhalve wordt het beroep ongegrond verklaard.

Gelet op het vorenstaande acht de rechtbank geen gronden aanwezig om toepassing te geven aan artikel 106 van de Vw 2000 of artikel 8:75 van de Awb.

III. BESLISSING

De rechtbank

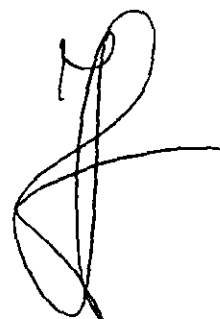
- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.I.H. Kerstens-Fockens, voorzitter, in tegenwoordigheid van J.G.J. Geerlings, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 8 oktober 2008.

*De griffier is buiten
straat te tekenen.*

Afschrift verzonden op: **8 OKT. 2008**

Conc.: PD
Coll:SSS
D: C

Voor kopie conform,
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Sector Bestuursrecht
te Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

OOST

Els van Blokland *
 Ingrid Faddema *michato*
 Marleer van Geffen **
 Elton Gelok
 Heidi L. Chroeveld
 Denise de Ploeg ***
 Thomas Vectors
advocaten

Marjan van der Lelie
chef de bureau

bezoekadres
 Wibautstraat 29
 1091 G4 Amsterdam
 postadres
 Postbus 94858
 1090 GV Amsterdam
 telefoon
 020-6615977
 fax
 020-6913504
 website
 www.al.oost.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 OKT 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtsspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

per fax: 070 - 365 13 80 en per gewone post

Amsterdam, 15 oktober 2008

betreft: / Staatssecretaris van Justitie
 onderwerp: hoger beroep vreemdelingenbewaring

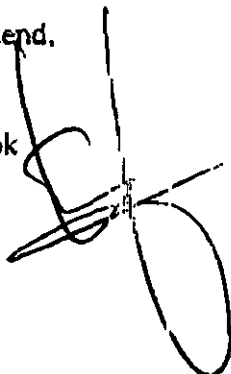
Geachte heer/mevrouw,

Bijgaand zend ik u in tweevoud een hoger beroepschrift in opgemelde zaak (zie bijlage 1).

Ik verzoek u de Raad voor Rechtsbijstand een last tot toevoeging te verstrekken en mij daarvan een afschrift te doen toekomen.

Hoogachtend,

E.C. Gelok

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 OKT 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

OOST

Els van Bolderland *
 Ingrid F. dderma medion
 Maricor van Geffen **
 Ellen Gulok
 Heidi Lichtevelde
 Denis de Ploeg **
 Thomas Vetter
 advocaat

Marjan van der Lelie
 chef de bureau

Dezoekadres
 Wibautstraat 29
 1091 GH Amsterdam
 postadres
 Postbus 94858
 1090 GV Amsterdam
 telefoon
 020-6655977
 fax
 020-6933504
 website
 www.akoost.nl

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

per fax: 070 - 365 13 80 en per post

Amsterdam, 15 oktober 2008

betreft Staatssecretaris van Justitie

HOGER BEROEPSCHRIFT

wonende te momenteel
 verblijvende in Detentiecentrum Zaandam, voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van Advokaatkollektief Oost aan de Wibautstraat 29 (postbus 94858, 1090 GW) te Amsterdam, waarvan mr E.C. Gelok in deze bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep en als zodanig zal optreden met het recht van vervanging.

1. Bij uitspraak d.d. 8 oktober 2008 (bijlage 1), heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, zittighoudende te Amsterdam het beroep van appellant d.d. 20 september 2008 tegen het besluit tot oplegging van een vrijheidsbenemende maatregel ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen.
2. Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen. Appellant komt daartegen in hoger beroep op grond van het navolgende.

grief 1

3. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat gelet op de gronden voor de inbewaringsstelling niet geconcludeerd kan worden dat de maatregel van vreemdelingenbewaring disproportioneel is. De rechtbank heeft voorts ten onrechte geoordeeld dat de toepassing noch de tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de wet, en voorts dat deze bij

afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten.

toelichting

4. Appellant meent dat de maatregel van vreemdelingenbewaring disproportioneel is en dat deze bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd geacht kan worden.

Vast staat dat appellant op het moment van het besluit tot bewaring rechtmatig in Nederland verbleef. Hij heeft op 30 maart 2005 op uitnodiging van verweerder een aanvraag om een verblijfsvergunning met als doel het uitoefenen van gezinsleven met zijn kinderen ex artikel 8 EVRM aangevraagd. De aanvraag is bij beschikking d.d. 23 september 2008 afgewezen wegens het niet overleggen van een kopie van een geldig paspoort. Inmiddels heeft verweerder gesteld deze beschikking reeds in maart 2008 naar appellant zelf te hebben verstuurd. Appellant heeft deze beschikking echter niet ontvangen. Aangezien ondergetekende als gemachtigde optrad, en verweerder de beschikking niet naar de gemachtigde had gestuurd, heeft verweerder de beschikking op 23 september 2008 opnieuw geslagen en naar de gemachtigde verstuurd. De beschikking is dus pas op 23 september 2008 in overeenstemming met de daartoe in de Awb gestelde regels bekend gemaakt.

Het bevel tot bewaring is gegeven op grond van artikel 59 lid 1 onder a Vw. De brigadier Ockhuijzen besloot namens verweerder tot oplegging van de maatregel van bewaring in de veronderstelling dat appellant al vanaf maart 2008 geen rechtmatig verblijf in Nederland had noch enige procedure over zijn verblijfsstatus had lopen. Aan de maatregel legde hij ten grondslag dat appellant niet beschikt over een identiteitspapier, geen vaste woon-/verblijfplaats heeft, veroordeeld is ter zake een misdrijf, eerder niet rechtmatig in Nederland heeft verbleven en geen middelen van bestaan heeft.

De rechtbank heeft geoordeeld dat appellant op de verkeerde grondslag in bewaring is gesteld, maar dat appellant daardoor niet in zijn belangen is geschaad aangezien hij slechts drie dagen op die verkeerde grondslag in bewaring is gesteld. Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat een deel van de door verweerder aangevoerde gronden aan de maatregel ten grondslag gelegd konden worden. Dit geldt voor de grond dat appellant niet beschikt over een identiteitspapier, dat hij niet zelfstandig beschikt over voldoende middelen van bestaan en dat hij niet in de GBA is ingeschreven en niet heeft aangetoond dat hij bij zijn moeder woont. Met betrekking tot het strafbare feit uit 1995 oordeelt de rechtbank dat niet valt in te zien waarom dit niet aan de maatregel ten grondslag gelegd kan worden, maar dat het gewicht sterk gerelativeerd dient te worden gezien het tijdsverloop, het feit dat appellant nadien niet

ongewenst is verklaard en dat de aanvraag verblijfsvergunning niet op die grond is afgewezen.

Appellant heeft aangevoerd dat de openbare orde zijn bewaring niet vordert en heeft de aanwezigheid van gronden voor de maatregel van bewaring bestreden.

- a. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat verweerder aan de maatregel ten grondslag heeft mogen leggen dat appellant niet zelfstandig beschikt over voldoende middelen van bestaan en niet over een vaste woon- of verblijfplaats beschikt. Appellant heeft aangevoerd dat hij al jarenlang bij zijn moeder woont op het adres _____ die tevens in zijn levensonderhoud voorziet sinds enige tijd geleden de Rvb-uitkering stopte. Dit wordt bevestigd door een schriftelijke verklaring van de moeder van appellant, mevrouw _____ d.d. 9 oktober 2008, voorzien van een kopie van haar paspoort (zie bijlage 2). Bovendien is aangevoerd dat bij opheffing van de bewaring het rechtmatig verblijf van appellant herleeft op grond van artikel 73 lid 1 Vw, en hij opnieuw recht heeft op een Rvb-uitkering. Het is in strijd met het fair play-beginsel om geen rekening te houden met het recht op een Rvb-uitkering hangende bezwaar tegen de beschikking d.d. 23 september 2008. Immers door de maatregel van bewaring te continueren heeft het bezwaarschrift geen schorsende werking, en dat is de enige grond waarop appellant momenteel geen recht heeft op een Rvb-uitkering. Er is voldoende zekerheid over het recht op Rvb-uitkering hangende bezwaar indien dit schorsende werking heeft, zodat er geen sprake is van een dermate onzekere toekomstige omstandigheid dat daarmee geen rekening gehouden hoeft te worden. Afgezien van de Rvb-uitkering is er geen sprake van dat de openbare orde op dit punt de bewaring rechtvaardigt. Immers niet valt in te zien dat de openbare orde wordt geschaad indien appellant wordt onderhouden door zijn moeder die tevens in zijn huisvesting voorziet.
- b. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat niet valt in te zien waarom het strafbare feit waarvoor appellant in 1995 is veroordeeld niet meer kan worden tegengeworpen. De rechtbank oordeelt voorts dat het gewicht dat aan dit strafbare feit toegekend kan worden sterk gerelativeerd moet worden omdat verweerder in 2002 al van ongewenstverklaring heeft afgezien en het strafbare feit geen grond is geweest om de aanvraag van 30 maart 2005 af te wijzen. Appellant meent dat de rechtbank hieruit had moeten concluderen dat het strafbare feit om die redenen thans niet tegengeworpen kan worden. Niet kan immers worden volgehouden dat op grond van een strafbaar feit uit 1995 de openbare orde de bewaring vordert, terwijl verweerder afgezien heeft van ongewenstverklaring en nog belangrijker, dit strafbare feit niet meer aan de afwijzing van de aanvraag ten grondslag heeft gelegd. Verweerder zou de aanvraag verblijfsvergunning d.d. 30 maart 2005 immers hebben ingewilligd indien appellant tijdig een afschrift van zijn geldig paspoort had overgelegd. In een dergelijke situatie dient het strafbare feit ook geen grond te vormen voor de

maatregel van bewaring.

- c. De rechtbank heeft voorts overwogen dat de omstandigheid dat appellant geen identiteitsdocument bezit aan de maatregel ten grondslag kan worden gelegd. De rechtbank meent dat appellant verweten kan worden dat hij geen paspoort heeft aangevraagd. Zijn persoonlijke problemen doen daaraan niets af. Appellant heeft aangevoerd dat hij wegens persoonlijke problemen lange tijd niet in staat is geweest zijn eigen belangen naar behoren te behartigen, waardoor hij geen paspoort heeft aangevraagd. Hij heeft aangevoerd dat zijn identiteit bekend is en dat hij thans in staat is om een paspoort aan te vragen, maar dat hij daarvoor persoonlijk bij het consulaat dient te verschijnen. Appellant heeft tevens aangevoerd dat hij er een bijzonder groot belang bij heeft om alsnog op zo kort mogelijk termijn een paspoort aan te vragen om dit in de bezwaarprocedure tegen de afwijzing van zijn aanvraag in te kunnen brengen. Indien appellandit tijdig kan doen, zal zijn bezwaarschrift alsnog gegrond verklaard worden en aan hem een verblijfsvergunning worden verleend voor uitoefening van het gezinsleven met zijn vier minderjarige kinderen ex artikel 8 EVRM. Appellant heeft aangevoerd dat verweerder in dit geval had moeten volstaan met een meldplicht. De rechtbank oordeelt ten onrechte slechts dat het niet beschikken over een identiteitspapier aan de maatregel ten grondslag gelegd kan worden. Voorts gaat de rechtbank ten onrechte niet in op aangevoerde concrete belang van appelland om in vrijheid te worden gesteld omdat dat de enige manier is om alsnog aan een paspoort te komen. Ook geeft de rechtbank ten onrechte niet aan waarom in dit geval niet met een meldplicht had moeten worden volstaan. Door de maatregel van bewaring wordt het thans onmogelijk voor appelland om alsnog aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning te voldoen. Immers gedurende de bezwaarprocedure is hij in de gelegenheid om alsnog een geldig paspoort te tonen. Door hem deze mogelijkheid te ontnemen, handelt verweerder in strijd met het fair play-beginsel. Dit geldt temeer nu verweerder ook toezicht kan uitoefenen door appelland een meldplicht op te leggen. Ten onrechte is de rechtbank hieraan voorbijgegaan.
- d. Cruciaal in deze zaak is naar het oordeel van appelland dat de brigadier het bevel bewaring gaf terwijl hij in de veronderstelling verkeerde dat appelland al sinds maart 2008 volledig illegaal in Nederland verbleef. Belangrijkste grond was dan ook feitelijk dat appelland niet rechtmatig in Nederland heeft verbleven en niet uit Nederland is vertrokken. Die grond is door verweerder ter zitting d.d. 1 oktober 2008 ingetrokken. Door de gronden die aan het bevel ten grondslag zijn gelegd ieder apart te beoordelen, is de rechtbank eraan voorbijgegaan dat deze gronden beoordeeld moeten worden in het licht van de grondslag van het bevel bewaring, de a-grond of de b-grond. Immers, vast staat dat appelland nog in afwachting was van een beslissing op zijn aanvraag. Tevens staat vast dat appelland geen vertrektermijn heeft gehad waaraan hij niet heeft voldaan. De bewaring wordt toegepast om tot uitzetting

te komen. Er was ten tijde van het bevel bewaring geen plicht van appellant om Nederland te verlaten. Weliswaar kan worden toegegeven dat appellant onvoldoende pogingen heeft ondernomen om een geldig nationaal paspoort te verkrijgen, maar anderzijds heeft verweerder ook bepaald geen haast gemaakt om een einde te maken aan het rechtmatig verblijf van appellant. Immers verweerder heeft pas op 23 september 2008 beslist op de aanvraag van 30 maart 2005. Appellant meent dat de gronden onder deze omstandigheden de bewaring niet rechtvaardigen. Er is geen enkele aanwijzing dat appellant niet zal meewerken aan een vertrek uit Nederland, indien hem dat wordt aangezegd. Bovendien is appellant bereid zich te houden aan een meldplicht.

Vrijheidsbeneming dient slechts als ultimum remedium te worden toegepast. Van een dergelijke situatie is geen sprake nu appellant ten tijde van het bevel bewaring rechtmatig in Nederland verbleef en hij, kort gezegd, niemand last bezorgde en geen inbreuken maakte op de openbare orde. Er is geen reden waarom in casu de gebruikelijke volgorde in de procedure niet door verweerder toegepast dient te worden. Pas na afwijzing van de aanvraag en na afhandeling van de bezwaarprocedure ontstaat normaliter een vertrekplicht. Dat appellant vanuit strafrechtelijke detentie kwam, dient geen enkele rol te spelen nu hij slechts een boete voor een overtreding en een WAHV-maatregel onderging.

De rechtbank heeft de belangen van appellant onvoldoende gewogen en had moeten oordelen dat de maatregel van bewaring disproportioneel is dan wel bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd.

conclusie

5. De rechtbank had het beroep op bovenvermelde gronden gegrond moeten verklaren, de bewaring moeten opheffen, schadevergoeding moeten toekennen en verweerder in de proceskosten moeten veroordelen.

MET HET VERZOEK

1. Het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen.
2. De bewaring onmiddellijk op te heffen en schadevergoeding toe te kennen vanaf het moment dat de bewaring onrechtmatig is.
3. De staatssecretaris van Justitie te veroordelen in de proceskosten in beroep en hoger beroep.